

Lehetséges e az egyéniségek közötti érintkezés a test halála után?

/Tanulmány az intuitív tudomány szellemében, a belsőköri tagok részére/

Mikor a fenti kérdést felvetjük, azt minden hipotézis mellőzésével kizárólag a tudományos megismerés intuitív módszerével kívánjuk megoldani. Felmerül azonban az a kérdés, hogy lehetséges-e ez egyáltalában?

Az intuíció belső átéléseinek szemlélete, csakis arról szólhatnak az intuíció szellemében, ami belső átélésünkben valamiképpen adva van, amde addig, míg testi életet is élünk, hogy jelentkezhetnek olyan élmények számunkra, amelyek éppen a testiség elmúltával állanak elő. Valójában semmi szó nincsen arról, hogy valami olyan létet, vagy jelenséget tételezzon fel az önismeret tudománya, mely csak a test elhaltával jelentkeznek. Gondolkozásunk itt és most nem kevesebből tud, mint a mindenségről, azaz minden lehető lét egybefoglalt teljeségről. Tudunk a végtelen térről, az örök időről. Mindezek a mi emberi gondolkodásunkban, észtudatunkban adva vannak. Ám a mindenségen a végtelenen túlesőről értelmesen senkisé nem beszélheti a végtelenen akár élve, akár halva senki túl nem léphet.

Ugy gondoljuk, hogy a szerves élet létének és kivált képpen a mi emberi életünk létének nem előfeltétel a testiség. Már itt és most kétségtelenül módunk van annak a megállapítására, hogy emberi életünk rendkívül szövevényes, de mégis egységes és individuális létének éppen magasabb átfogó formái meg voltak testünk léte előtt és meglesznek annak elpusztulása, azaz szétesése után is. Emberi életünknek ezen magasabb átfogó szemlélete és leírása viszont csak belszemlélet, azaz intuitív módszerrel lehetséges.

Shakespeare úgy látja, hogy ez a világ az álmok szövedékéből van szöve. Ezt a Shakespeare-i szemléletet hűséges, hamisítatlan leírása teljesen igazolja. Mi emberek, sőt már magasabb rendű állat is úgy éljük át saját ~~lehetőségünket~~ testiségünket és a bennünket környező dolgokat, mint 3 dimenziós tér betöltő alakokat, melyek egyben időbeli folyamatban vannak megadva. Számomra úgy jelentkezik pld. egy előttem fekvő kocka, hogy az egy 3 méretű, tehát téries alak, mely ugyancsak a térben nyugszik és én ugyancsak mint 3 dimenziós emberi test, a kockaként kívül ugyancsak a térben vagyok.

Ha azonban ezt az élményt elemezzük, úgy kiderül, hogy ezt az átélést pusztán testi, vagy érzéki tapasztalatainkból megmagyarázni nem lehet. Az előttem fekvő kockának felületeit, éleit, sarkpontjait láthatom, tapinthatom, de az érzékelt felület mögötti térkitöltöttséget, valamin a kockát körülvevő teret, mely engemet is befoglal nem látom, nem tapintom, nem érzékelem. De saját testiséggemmel is így vagyok. Ha a kockára nézek magamat nem látom. Ha a tenyeremet kocka fedlapjára teszem, úgy kezem és a kocka felületi érintkezésben van egymással, kezem hátlapját is láthatom, de térbeli testi érzet nem mondható ki, ilyen nem jelentkezett. Pedig nem kétséges, hogy a kocka is, a testem is a térben vannak. De hát honnan veszem ezt a tértudatot, mely úgy testiséggemet és a dolgok világát is áthatja? Kivülről, a kültárgyak világából nem merithettem, mert ott legfeljebb felületi élmények jelentkeztek. Ezek azonban a teret nem foglalhatják magukba, mert a felület a teret nem tartalmazza csak fordítva, a tér, vagy téralap tartalmazza a felületet, mint határelemét. Valamit pedig csak onnan lehet meríteni ahol az adva van és nem onnan, ahol az nincsen.

A megoldás pedig egyszerű. Tény, hogy én a kocka belsejét és az az körülvevő términdenséget elképzeltem. Igaz, hogy feltörhetem a kockát de akkor is csak a törött darabok felületét látom, vagy tapintom, éppen úgy, mintha a bonckés kiemeli az ember szívét annak is csak felületét látjuk, vagy tapintjuk.

□ Ez a kis tanulmány a címben felvetett kérdésnek csak ismeretelméleti szempontjait tárgyalja a kérdés etikai oldalát nem bontja ki.

A dolgokat kitöltő és egybefoglaló forma a képzelet. Shakespeare jól látja: ez a világ az álmoknak, a képzeletnek a szövődékéből van megszőve, az érzékelhető dolgok világa csak a képzeletnek a pszichének a felületén játszik, mint árnyékvilág, mint habszerű képződmény, ahogy lord Kelvin mondja nagy angol fizikus. Tárgyunk szempontjából azonban nagyon fontos tudnunk, hogy itt két különböző minőségű felületi egybevágásról van szó. Ez a két különböző minőség: a képzeleti térforma, és az érzéki felületi adat. A felhozott példánál, a kocka esetében világossá válik ez a kettősség. A kockát akkoris el tudom képzelni fedlapjaival együtt, ha nem érzékelem, nem látom, nem tapintom. Az érzékelt felületet a 3 méretű képzelt alak felületeivel egybevág. Egyes szepszihikus zavaroknál pld. részegség esetén az egybevágás nem pontos, a részeg ember azért melléfog a tárgyakkal.

Nem lehet kétséges, hogy mi a dolgokat úgy fogjuk fel, hogy azok a térben vannak, előfeltétele a tér apriori adottsága. Ezt a tényt itt és most megállapíthatjuk. Végülis: bárhol írja is le a asztrofizika a csillagok keletkezését, az nem lehet kétséges, hogy az ősködök /vagy izzó gázok/ csak a térben jelenhettek meg. A tér pedig amelyik magába meríti a csillagvilágokat és azokat belülről is kitölti, első-sorban a képzeletünk, másodsorban ész tudatunk formája, és így tulajdonképpen mindig magunk vagyunk, a tér, mint képzeletvilágok és főleg mint gondolkozó észlények. Nem feltevés, hogy volna valami ún. "objektív" világtér, mely a mi ész tudatunkban tagadhatatlanul jelentkező végtelen tértől elütő, attól különböző minőségű lét lenne, semmiképpen nem mutatható ki és ezért a babonák világára tartozik. Mint ezt alaposan megvizsgáltuk, érzékeltünk semmi térszerű adattal nem szolgál. Fizikus nem is tételezheti fel, hogy a végtelen világtér fizikai valóság lenne, és a fizikának a végtelenség nem vizsgálati tárgya. A fizika mindig a mérhetőség körében mozog.

A mi gondolkozó ész tudatunk formája tehát a világok végtelen tere, melyben keringenek a tejut rendszerek is a maguk törvényszabta pályáikon, melyek ugyancsak a gondolkozás formái. A csillagok és atomörvénylések mozgása csak annyit jelent, hogy azok mint pillanatról pillanatra emlékezzetelenül levő elemek, az emberi gondolkozásban megadott folyamatos pályával egybevágnak és itt, a gondolkozásban emlékezetesen nyilván vannak tartva.

A fizikai folyamatok tehát csak a mi szemléletünkben mutatnak tér és időbeli jellemet és nem saját autonóm működéseikben. Érzékletünk időbeli jellemről sem tanuskodnak. Vizsgáljuk meg pld. hallásunkat. Ha kiejtem ezt a szót: ember, úgy mikor az "em" hangot hallom, az előző "e" hang már mint akusztikai inger nincs jelen, arra csak emlékezem. Ha a "bé" hang hangzik akkor már úgy az "e" mint az "em" hang, mint érzéki inger megszűnt, elmúlt stb. A szó egyes hangjai tehát csupán az emlékezetben vannak rögzítve, de a hangingerek születésük pillanatában már el is múltak, mint éretkelemek. De optikai látási érzeteink is ilyenek. Egy guruló golyó, vagy repülő madár mozgásfázisai mint optikai ingerek már születésük pillanatában már el is enyésznek és csak az emlékezésben rögzítődnek és ott vannak folyamatos egységbe foglalva, mint valami gyöngysor, összefoglalt, de egymástól elkülönült elemei. Az érzékletnek tehát csak pillanata van, a pillanat pedig az időt nem tartalmazza, hanem fordítva: az időnek tartalmi eleme a pillanat. Emlékezés nélkül tehát nem csak hogy a kozmikus világjelenségekről, de egy szóról sem tudnánk beszámolni, avagy egy kerék gurulásáról.

A belvilág formáinak léte tehát apriorisztikus minden fizikai működéssel szemben, hiszen úgy a végtelen tér, mint az örök idő és mint kimutattuk és kizárólag beltudatunk formája. De minden fizikai és érzékelhető valósággal szemben a posteriorisztikus is. A képzelet és gondolkodás ész működésünk nem csak testi halálunkat éli túl, de minden fizikai energia szétsugárzását is. Nem érinti a végtelen tér és a végtelen és örök észhatások létét csillagvilágok születése és kihunyta. Ha a csillagász hozzávetőlegesen megállapítja, egyégitest, vagy naprendszer létének időtartamát, úgy azt matematikai mennyiségekkel jelöli meg.

A gondolkodás azonban tudja, hogy minden időbeli kezdőpont előtt és végponton túl is van még matematikai nagyság és öröklét, mely a mindent magába merítő gondolat. Az ész minden határon túllendül. Ez a gondolatvilág, és más szóval emberi szellem, - egyetemes élet. Ugyanaz a végtelen világtér, ugyanazon örökidő léte, ugyanazok az észhatározmányok világosodnak meg minden emberi szellemben, a 2×2 mindenki számára négyet tesz ki minden térben és minden időben. A tiszta ész világa egyetlen örök szellemközösségbe foglal mindnyájunkat, minden emberi lényt. Ámde ez a végtelen és örök szellemi egység mindenikben egy összajátos hangsúlyban működik minden egyes emberben, vagyis egyéniesül. Ez az összajátos hangsúly ezután végig vonul az egyéni életnek minden más formáján is: a képzelet határtalan világán, valamint testi, érzéki életünkön is. Lelki és testi életünk mintegy ráhangzik arra az őseredeti ritmusra, vagy hangsúlyra, mely csak a végtelen és örök szellem sajátos mozgásában van megadva, olyformán, mint alhang a felhangé-
ra. □

Ez az egyéni differenciálódás a szellem világában nem jelent térbeli elkülönülést. Itt maga a végtelen tér és örök idő és az észhatározmányok végtelen és örök világa hangsúlyozódik egyéni módon minden egyes emberi kedélyben; két végtelenség és örökkévalóság nem eshetik elkülönülten egymásból kívül, viszont tény, hogy ha ketten vagy többen foglalkozunk a végtelenség és örökkévalóság problémáival, azért egyéniségünk megmarad, nem olvadtunk össze. A térbelinek, a képzeletnek a világában azonban a tér és időbeli elkülönülés már beáll. A képzelet formái, bár határtalanba csapongnak, de aktuálisan mindig végesek és azért egymáson kívül jelennek meg. Ha pld. két ember szelém közösen valamely matematikai törvényt, úgy rájöhetnek, hogy a törvény minden térben és időben érvényes és jelen van. Gondolkozásunk tehát egyetlen közös látásban jelen van a végtelen térben és örökkévalóságban mindenütt, mert a gondolkodásnak nincs külsősége.

Ha azonban egy fát, vagy egy sárkányt képzel el két ember, úgy ez a képzet nem jelentkezik oly belső egységben, mint a gondolati törvény, a képzelet aktuális alakjai ugyanis végesek és ezért egymáson kívül állanak elő és éppen azért a képzelet világában már a kölcsönös érintkezések lehetőségét, - esetleg ütközését - itt és most kétség kívül megállapíthatjuk. A képek külsőséges érintkezése tehát elvileg lehetséges. Az előbb már rámutattunk a lelki képeknek az aprioritására az érzéki fizikai valóságokhoz képest. Ezt az állításunkat a mindennapi tapasztalat is igazolja. Az előbb egy kőköckáról szóltunk. A kőköckának a tere már előzetesen megvolt a kőfaragó lelkében mielőtt azt kifaragta. De így vagyunk az érzékelhető, vagy érzékelhetőnek felfogott dolgok mindeniségével is. A teológusok azt szokták érvelésnek felhozni, hogy ahol óra van, ott órás is van. Ez az érv az ész követelményeinek teljesen megfelelő. Mi csak annyiban térünk el a teológusoktól, hogy mi a tervező művészt nem az emberi elmén tuleső lényben keressük, hanem a végtelen és örök emberi szellemben. Végül is ha a teológus emberi esze tud arról a bizonyos órásról, úgy az nem eshet túl az ő emberi értelmén. Ez a különbség köztünk és a teológusok között fennáll, de nem arról van szó, mintha mi a tervező létét tagadnók.

Az a feltételezés, hogy a szerves és szerves alatti világok létét teljesen vak, esztelen működések véletlen játéka hozta létre minden előzetes terv nélkül, teljesen tudománytalan. Hiszen az egész szerves és szerves alatti világ magán viseli a tervező ész bélyegét, bár korán sem mutatja egy tévedhetetlen bölcsesség jellemét. Hiszen egy oly feltételezés mellett, mely a természeti jelenségek létrejöttétől minden előzetes értelmes tervet megtagad a természettudomány és teljesen lehetetlen volna. Ha az észműködés és a természeti jelenségek világa között nem volna tárgyszerű összefüggés, úgy a tudomány soha nem számolhatna előre a természeti történéseknél és így a technika sem jöhetett volna soha létre.

□ Ez az összajátos hangsúly, mely bennünket minden embertársunktól megkülönböztet éppen az "individualitás" azaz elválaszthatatlanság: testi, lelki, szellemi egység.

A formák szinte leírhatatlan gazdagsága a képzelet határtalan változatgazdagságából teljesen megmagyarázható.

Nem feladata ennek a kis tanulmánynak, hogy azt a tárgyat a szerves és szerves alatti világok származásának kérdését kifejtse. Csupán arra utalunk, hogy minden szervezetnek és így az emberi szervezetnek is van formaterve, formaprincipiuma, mint ahogy az óramű is bizonyos tervezet alapján készül. Szervezetünknek ez a formaterve nem valami kiismerhetetlen csoda; jól ismerik annak berendezését és működésmódjait az anatómusok és biológusok, bár egyelőre akadnak még kiküszöbölhetetlen problémák ebben a naprendszerünkben is bonyolultabb berendezésben. Ez a formaterv megvolt már születésünk előtt is és meglesz halálunk után is kétségtelenül. Az a tény ugyanis, hogy előre tudjuk, hogy minden ezután születendő emberi organizmus és ha nem is szigorúan azonos, de mégis megegyező formaprincipium alapján épül fel, igazolja, hogy a formatervnek emlékeztetésnek kell lennie, tehát nem pusztulhat el a szervezet halálával és szétesésével, mert a széteső szervezet viszont már emlékeztetést nem mutat fel. A holttest nem emlékezik. A formatervet a képzelet háromméretű és rendkívül tagolt alakja őrzi közvetlenül. Minden esetre fel lehet itt hozni egy meggondolandó ellenvetést, azt mondhatjuk, hogy testünk anatómiai berendezéséről és annak működéséről nincs addig közvetlen elképzelésünk, míg azt tudományosan fel nem derítjük, nem kutattuk ki. Ez igaz azonban a lelki tervnek a fizikai valóságokkal való együttműködéséből ez megérthető. A sejttáblományban ugyanis, melyből szervezetünk felépül, a fizikailag durvább energetikailag hangosabb felületszerű rezgésmódoknak és a lelki háromméretű felhangoknak intim kapcsolata áll elő. Ebben az együttműködésben a durvább, hangosabb fizikai rezgésmódok elnyomják a léleknek sokkal finomabb és halkabb szervezőtevékenységét, melyek éppen a formatervet teszik. Ezért aztán a testi-lelki életünk egységes, összehangolt átélésében a szervező lelki formaterv, mely a test szervesen tagolt sejttáblományát szövi nem érvényesülhet a tudat nyilvántartásában és így a háttérben marad.

Ez a lelki formaterv, bár őseredeti egységes elgondolás bélyegét viseli magán, mégis minden emberi szervezetnél egyénített és fizikai alakunk is ennek megfelelő. Ez azonban azt is jelenti, hogy szemben a gondolkodás tér és idő feletti jellemével térben elkülönült alak, mely kivülesik más egyéniség lelki formatervéén. Tárgyunk szempontjából igen fontos, hogy arra is figyeljünk, hogy az emberi léleknek mindig közvetítő szerepe van a szellem és fizikum között. Így tehát poláris tevékenységet fejt ki: elfinomodó és tágasba-törő felhangjaival, melyek az embernél határtalan finomságokra képesek, - a szellem végtelenül finom és végtelenül tágas formáival kapcsolódnak, melyekre ráhangzanak. Beszűkülő irányzatukban pedig a felületszerű fizikai működések felé fordulnak és a lelkitervezet is maga a határműködéseire koncentrálódik, hogy azokkal, mint alhangokkal működésbeli kapcsolatot tartson fenn. A lélek működéseinek ez a poláris tevékenysége itt és most megfigyelhető és a leírás helyessége ellenőrizhető.

Ha azonban a lélek és fizikum működésbeli egysége a testi halál beálltával megszakad, ezzel a lélek működésbeli polaritásának a törvénye nem szűnik meg. Beltapasztalás szerint másról, mint energiáról nem beszélhetünk hiszen a modern fizika szerint az ún. "anyag" is csak lekötött energia. Az energia pedig erő. De erőről logikusan csak költsönhatás értelmében beszélhetünk, az erő csak azért erő, mert valamire hat. Ez a hatás azonban csak ellentétek, azaz szűkülés és tágulás közötti mozgás lehet, vagyis tensió és expansió közötti poláris hullámozás. Nos ha beláttuk, hogy a lelki terv, - mely testi szervezetünknek a terve - a test halála után megmarad akkor ezeknek a lelki terveknek egymással való érintkezésének lehetőségét is beláthatjuk. Ezek a lelki alakok ugyanis háromméretű téries formák, melyek határfelületeikkel együtt vannak megadva. Ha nem így lenne, úgy nem lehetnének elhatárolt emberi, vagy más szervezetek tervei.

Az emberi lélek tehát még expansív irányával a vele működésegységben levő szellem tágasságai felé irányul, leszűkülő irányzatában saját formaterve határfelületei felé fordul. A lélek azonban - ismételjük energia - azaz erő melyről csak kölcsönhatás értelmében beszélhetünk. Amde éppen úgy amint a lélek expansív irányzatában a szellemtől van kölcsönhatásban, viszont a maga intenzív, beszűkülő irányzatában csak más ugyancsak lelki formatervekkel kerülhet kölcsönhatásba, azaz érintkezésbe. Ez az érintkezés pedig a lelki /képzeleti/ formatervek felületi kölcsönhatásában történik. A formatervek pedig emlékezetesek és egyénitettek. Ha nem lennének emlékezetesek akkor nem szövődhetnének mintájukra a testiségek; ha nem lennének egyénitettek, úgy nem alakulhatnának mintájukra egyéni szervezetek. Mivel a lélek tudatműködés ez a kölcsönös érintkezés egyéni belsőutataink érintkezése. Emberi lelkeknél ez az érintkezés felgyűrűzik a szellemi szférákba, melyek eredeti ősegegyesén a lelki behatások kölcsönösségétől megelevenülhet. A halál az etikai életet a probléma közösségét nem törli el.

A megismerés intuitív tudománya úgy látja, hogy minden lét egybefoglaló egysége az emberben van megadva, hiszen még a szerves alatti működések eszméletlen sötétsége is belehangzik az emberi belvilágba, az érzéki életen át. Ha az ember kimulik az "árnyékvilágból" vagyis a felületszerző érzéki működések elvesztik kapcsolatukat a szervező lélekkel akkor sem jelentkezhet életünk olyan mozzanata, mely már itt és most ne volna megadva és ne volna többé - kevésbé szemlélhető. Összesen az történik, hogy a belvilág teljességéről az elkülönült fizikai felületszerű minőség leválik amde annak a lélekben impregnált lenyomata - legalább ideiglenesen - az emlékezetben őrizve van, mintahogy eleven álmokképeink is érzéki jelleműekként vannak átélve. Hiszen mint ezt kifejtettük érzéki rezdüléselemeinket melyek önmagukban emlékezet nélkül peregnék le most is csak emlékezetünk /lelkünk/ őszai.

Hogy a biológiai halál beálltával ráéssz még e az ember arra, hogy ő valóban létezik még, az viszont igen kérdéses. A legképzettebb materialista egyetemi professzorok itt és most igen élesen megkülönböztetik a létet atudattól, lét alatt pusztán az érzéki vagy érzékelhető jelenségek világát értjük. A tudat tanításuk szerint nem lét nem valóság. Ha a tudatállománya a test elvéseztésével meg is marad annak létét, valóságát tagadásban semmiképpen venni éppen úgy lehetséges, mint most.

A tudomány szelleme nem tűri, hogy azt a tényt, hogy mi emberek itt és most érzéki közvetítéssel érintkezni tudunk, csudának, vagy pusztán véletlennek tekintjük. De akkor viszont kell, hogy ennek az érintkezésnek legyen valami előzetes terve kipróbált módozata. Ez a módozat a lelki minőségek kölcsönhatásában van. A dimenziótörvény értelmében az élet alacsonyabb köreiben nem jelentkezhet semmi olyan ami a magasabb apriorisztikus életkörökben proeformálva ne volna.

Vége